

„Kurš ir Tā Kunga pusē?”

Čārlzs V. Dālvists, II
Jauno Vīriešu vispārējais prezidents

Ja jūs paliksiet Tā Kunga līnijas pusē, pretinieks nevar nākt un jūs kārdināt.

Mani dārgie brāļi un māsas, es esmu pateicīgs, ka mēs dzīvojam laikā un laikmetā, kad apustuļi un pravieši ir uz zemes un sniedz mums iedvesmu un vadību. Es sniedzu savu liecību, ka prezidents Hinklijs ir patiesi Dieva pravietis — tāpat kā Mozus, Ābrahāms un visi citi pravieši kopš pasaules sākuma. Esmu pateicīgs par viņa padomiem šajā rītā un par iespēju, kas mums būs šīs konferences beigās dzirdēt viņu atkal.

Šodien es īpaši uzrunāju jaunus vīriešus un jaunās sievietes Baznīcā, kā arī to vecākus un vadītājus. Es runāju arī uz lieliskajiem jaunajiem neprecētiem — kam ir tādi apbrīnojami talanti un spējas, un iespējas kalpošanai Valstībā.

Prezidents Hinklijs teica par šo paaudzi: „Nekad nav bijis tāda laika kā šis. Kas par laiku pasaules vēsturē, kur dzīvot! Nekad iepriekš nav bijusi tādas jaunatnes paaudze . . . Jūs patiesi esat izredzēta cilts” (*Way to Be!* [2002], 3).

Jums, kā Ciānas jaunatnei, ir liels darbs, ko veikt — un jums ir doti visi talanti un iespējas neatkarīgi no tā, kur jūs dzīvojat, darīt tieši to, ko jūsu Debesu Tēvs no jums sagaida. Es lūdzu, lai manas piezīmes šajā pēcpusdienā palīdzētu jums šajā lietā.

1852. gada februārī jauna sieviete, kuru sauca Hanna Lasta Kornabija, tika kristīta Jarmausā, Anglijā. Tā nebija klusa, godbijīga pieredze, kas ir vairumam cilvēku, bet viņa to aprakstīja šādi: „Mēs atklājām, ka māju aplenkusi banda, caur kuru mēs ar grūtībām izgājām cauri . . . Pirms mēs sasniedzām ūdens malu, viss bars mums metās virsū, un mans vīrs kristīja mani, kamēr uz mums meta akmeņus un kļiedza . . . un, lai gan akmeņi gar mums lidoja kā krusa, neviens mums netrāpīja, un mēs atgriezāmies mājās drošībā, pateicoties Dievam par Viņa brīnumaino glābšanu; ar apņēmību, lielāku nekā jebkad iepriekš, turēties pie . . . principiem, ko bijām pieņēmuši.” (Hannah Cornaby, *Autobiography and Poems* [1881], 24–25).

Viņas turpmākā dzīve nebija viegla. Pēc gadiem viņa uzrakstīja šos vārdus:

*Kurš ir Tā Kunga pusē? Kurš?
Tagad ir laiks to parādīt.
Mēs vaicājam to bezbailīgi:
Kurš ir Tā Kunga pusē? Kurš?
("Who's on the Lord's Side?" *Hymns*, 260)*

Lai gan tie ir vārdi dziesmai, ko mēs pārāk bieži nedziedam, tā ir kļuvusi par vienu no manām mīļākajām Baznīcas dziesmām dēļ tās apņemšanās patiesībai un taisnībai. Patiesībā tas ir jautājums, kam jābūt katra jaunā vīrieša un katras jaunās sievietes prātā visā pasaulē: „Kurš ir Tā Kunga pusē?” Un mūsu skanīgajai atbildei vajadzētu būt: „Es esmu!”

Tas bija jautājums, kas bija Nefija prātā, kad Tas Kungs caur Nefija tēvu Lehiju pavēlēja Nefijam un viņa brāļiem doties atpakaļ uz Jeruzālemi iegūt misiņa plāksnes. Kad Lamans un Lemuēls kurnēja, Nefijam radās jautājums: „Kurš ir Tā Kunga pusē?” Uz ko viņš atbildēja: „Es esmu!” ar vārdiem: „Es iešu un darīšu to, ko Tas Kungs ir pavēlējis, jo es zinu, ka Tas Kungs nedod pavēles cilvēku bērniem, ja vien Viņš nesagatavos ceļu priekš tiem, lai viņi varētu paveikt to, ko Viņš tiem ir pavēlējis” (1. Nefija 3:7).

Tas pats bija ar jauno Dāvidu Vecajā Derībā. Atcerieties, kā jauns gans viņš apciemoja savus brāļus cīņas laukā. Tur viņš dzirdēja par giganta filistieša Goliāta izsmieklu par Israēla vīriem, izaicinot tos uz cīņu. Un visi Israēla kareivji baidījās tikties ar gigantu. Viņu atbilde uz jautājumu: „Kurš ir Tā Kunga pusē” nebija „Es esmu,” bet drīzāk „Kurš, vai es?”

Taču ne zēns Dāvids. Paņemot vienīgi akmeņus un parastu gana lingu, viņš tuvojās gigantam, sakot: „Tu nāc pie manis ar zobenu un šķēpu, un kaujas vāli, bet es eju tev pretī Tā Kunga Cebaota Vārdā . . .

Šodien Tas Kungs tevi nodos manā rokā, . . . lai visa pasaule zina, ka Israēlam ir Dievs!” (1. Samuēla 17:45–46). Un tajā brīdī Dāvids negāja bikli, bet skrēja, lai stātos pretī gigantam. Un, dēļ Dāvida ticības Dievam, Goliāts tika nokauts un Israēls uzvarēja.

Mani jaunie brāļi un māsas, lai kur es ceļoju, es satieku cēlu jaunatni kā jūs, kas pastāvīgi sastopas ar mūsdienu Goliātiem kārdinājumu veidā, kas mūs vedina pārkāpt mūsu derības un standartus, ko Tas Kungs mums ir devis. Tas kļūst vēl nozīmīgāk, kad jūs ikdienas aptver zaimi, sabiedrībā pieņemta netikumība, nepiedienība, pornogrāfija un citi nepiedienīgi materiāli plašsaziņas līdzekļos, ieskaitot televīziju un internetu, un plaši izplatītā narkotiku un alkohola pieejamība. Citiem vārdiem, nepaiet ne diena, kad mums netiek jautāts, vienā veidā vai citā: „Kurš ir Tā Kunga pusē? Kurš?” Man ir divi vienkārši ieteikumi, lai palīdzētu jums sagatavot jūsu atbildi uz šo jautājumu.

Pirmais, nekad neaizmirstiet, kas jūs esat. Vienkāršā patiesība ir bērnu dziesmā, ko daudzi no mums ir iemācījušies Sākumskolā: „Es esmu Dieva bērns.” Un mūsu gudrais Debesu Tēvs nav mūs tikai sūtījis šeit un tad atstājis vienus. Viņš mums devis īpašu vadību, lai palīdzētu mums paveikt to, ko Viņš no mums sagaida. Viņš ir devis mums ģimeni, lai palīdzētu, mīlētu un mācītu. Viņš ir devis mums dzīvos praviešus, lai mūs vadītu. Viņš ir devis mums caur Augstāko Prezidiju standartus bukletā „Jaunatnes morāles stiprināšanai” ar šo apsolījumu: „Mēs apsolām, ka, ja jūs turēsīt šos standartus un dzīvosīt pēc Svēto Rakstu patiesībām, jūs spēsit veikt savas dzīves darbu ar lielāku gudrību un spējām un panest grūtības ar lielāku drosmi. Jums būs palīdzība no Svētā Gara” ([2001], 2–3).

Es vienmēr ņemu sev līdzī šo mazo bukletu — vienmēr! Es jūs aicinu darīt tāpat. Tad, kad jūs gaidīsīt autobusu vai būs kāds brīvs brīdis, ņemiet to laukā, lasiet un no jauna apņemieties dzīvot pēc standartiem, kas ir šajā bukletā. Es apsolu jums, ka, ja jūs tā darīsīt, nāks laimes, miera, drosmes un dziļas pašcieņas sajūtas.

Kad jūs lietojat savu izvēles brīvību, atcerieties, ka jūs neesat vieni. Līdztekus laipnajam un gudrajam Debesu Tēvam ir citi, kas lūdz par jums, lai jūs veiktu gudras izvēles. Kad biju jauns un kad es devos uz randiņu vai biju kopā ar saviem draugiem, es vienmēr parādījos vecākiem, kad es pārnācu mājās. Parasti es tikai piekļāvēju pie durvīm, atvēru

tās un teicu: „Esmu mājās,” un tad devos gulēt. Kādu vakaru es pārnācu no randiņa, piekļāvēju kā parasti un tad atvēru durvis. Kad to izdarīju, gaisma no priekšnama apspīdēja manu māti eņģeli, kas bija nometusies uz ceļiem lūgšanā. Un, kad es viņu tur redzēju, es zināju, par ko viņa lūdza. Es nekad neesmu aizmirsis šo pieredzi. Un zināšanas, ka mana māte joprojām par mani lūdz, šodien mani atbalsta un atgādina man, kas es esmu un ka es neesmu viens.

Mans otrais ieteikums — mācieties kontrolēt savas domas. Daļa no laimes ieceres, ko mūsu Debesu Tēvs ir mums devis, ir tas, ka mēs esam uz šejieni sūtīti, lai tiktu pārbaudīti. Tādēļ vienmēr būs kārdinājumi. Mūsu darbs kā Pēdējo Dienu Svētajiem ir ievērot Dieva baušļus par spīti kārdinājumiem, ko Sātans sūta mūsu ceļā. Savā dzīvē es esmu atklājis, ka to darīt ir daudz vieglāk, kad mēs varam kontrolēt savas domas — un īpaši, kad mēs esam iegaumējuši mūziku, Svēto Rakstu pantus un labu dzeju, ar ko aizstāt sliktas domas, kas nāk mūsu prātos.

Prezidents Boids K. Pekers ir devis mums padomu iegaumēt Baznīcas dziesmas, lai, kad mūsu prātā nāk nepiedienīga doma, mēs to varam aizstāt ar dziesmu. Lietojot šos norādījumus, mans draugs paskaidroja: „Kādu dienu es izgāju no biroja pusdienās. Pēc tam, kad biju nogājis aptuveni divus kvartālus, es atskārtu, ka es dungoju savu mīļoto dziesmu: „Es esmu Dieva bērns.” Mēģinot atcerēties savas domas pirms vairākiem simtiem soļu, es sapratu, ka tad, kad es šķērsoju ielu no sava biroja, kāda jauna sieviete, nepiedienīgi ģērbusies, šķērsoja ielu manā priekšā. Nekavējoties un neapzināti vārdi un mūzika no „Es esmu Dieva bērns” sāka skanēt manā prātā — lai aizvietotu nepiedienīgas domas.” Tajā dienā mans draugs guva lielu mācību par savām spējām kontrolēt savas domas.

Prezidents Džordžs Alberts Smits sniedza brīnišķīgu padomu par šo tēmu, kad viņš teica: „Pastāv labi novilkta norobežojošā līnija starp Tā Kunga teritoriju un velna teritoriju. Ja jūs paliksīt Tā Kunga līnijas pusē, pretinieks nevar nākt un jūs kārdināt . . . Taču . . . ja jūs pārkāpjat velna līnijas pusi, jūs atrodaties viņa teritorijā . . . un viņš darbosies uz jums, lai jūs aizvirzītu tik tālu no šīs līnijas, cik vien tas spēj, zinot, ka tas var gūt panākumus vienīgi tad, ja notur jūs prom no vietas, kur ir drošība” (Conference Report, 1945. g. okt., 118).

Kopējo jauniešu pasākumu tēma 2007. gadam sniedz apsolījumu tiem, kas uzklausa šo gudro padomu: „Lai tikumība rotā tavas domas nepārtraukti; un tad tava paļāvība kļūs stipra Dieva priekšā . . . [un] Svētais Gars būs tavs pastāvīgais pavadonis . . .” (M&D 121:45–46).

Es liecinu jums, ka Dievs dzīvo. Es zinu, ka mēs esam Viņa bērni, ka Viņš pazīst mūs pēc vārda un ka mēs neesam vieni, kad mēs veicam šīs svarīgās izvēles. Katrā savas dzīves dienā jūs veiksīt izvēles, kuru rezultāts jūs novietos vai nu vienā šīs līnijas pusē, vai otrā. Un tādēļ es uzaicinu visu jaunatni, kas dzird manu balsi — jaunatni ar cēlās pirmdzimtības tiesībām visā pasaulē: Dzīvojiet savu dzīvi tā, lai tad, kad jums jāizvēlas starp labu un ļaunu un kad dziļi iekšienē jūs varat dzirdēt jautājumu: „Kurš ir Tā Kunga pusē?” — jūs būtu sagatavoti atbildēt ar visu savu spēku: „Es esmu!” Jēzus Kristus Vārdā, āmen.